

(σελ.123)

[...] Προχωρούσαμε χωρίς συγκεκριμένο σκοπό·είχαμε μπροστά μας όλη τη νύχτα. Έμεναν ακόμα κάτι κηλίδες του ήλιου κάτω από τις αψίδες της οδού Ριβολί. Ήταν αρχές καλοκαιριού· σε λίγο θα φεύγαμε. Για πού; Δεν το ξέραμε ακόμα. Ίσως για Μαγιόρκα ή για Μεξικό. Ίσως για Λονδίνο ή για Ρώμη. Τα μέρη δεν είχαν πια καμία σημασία· μπερδεύονταν το' να με τ' άλλο. Ο μοναδικός σκοπός του ταξιδιού μας ήταν να πάμε στην ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ, εκεί όπου ο χρόνος σταματά, και τα ρολόγια δείχνουν πάντα την ίδια ώρα: μεσημέρι [...]